

Rune Christiansen

Some Poems

LE MILIEU

RUNE CHRISTIANSEN

Rune Christiansen made his debut as a poet in 1986 with *Hvor toget forlater havet* (*Where the Train Leaves the Sea*). Since then he has written nine critically acclaimed volumes of poetry, and five novels.

He has also translated the poets Alain Bosquet, Eugenio Montale, Frank Kuppner and Edmond Jabès. He is the editor of publisher Oktober's series of translated poetry.

In 1996 he was awarded the Halldis Moren Vesaas poetry-prize. In its grounds the jury said that Christiansen's body of work holds a unique position because it exposes a new phase in modernity in Norway with its 'tough but sensual masculine urbanity, not alienated from, but integrated with the elements, the shiftings in nature, transience and permanence'.

In 1998 Christiansen was awarded the Språklig samling Prize for Literature, and in 2003 the prestigious Dobloug Prize.

In his postscript to *Selected Poems*, the Danish poet Per Højholt stresses the brevity, the paradoxal and elusive qualities in Christiansen's poetry, which foregrounds exploration: 'The world persists in its weird and chaotic ways, but Rune Christiansen's poems indicate paths through it, that are perfectly unique, and fruitful'.

Christiansen is a poet distinguished by an impressionable, warm, and offbeat language. To puncture the clichés of everyday language demands a high degree of precision. Christiansen apparently writes quiet poems, but manages to ignite a fresh experience, where sudden flashes of clarity and staggering insights open themselves to the reader. The mind's constituents are treated as a reality equal to the concrete objects and landscapes that his poems focus and expose so distinctly.

Christiansen has stated that 'poetry borrows its authority from wanting'. He characterizes his poems as 'transient rooms where oblivion and recognition illuminate and amplify each other as equal and simultaneous events'.

In 2007 he has published a novel, *Fraværet av musikk* (*The Absence of Music*).

KOM UFERDIG

Det er ikke døden som gjenskaper verden,
døden er treffsikker,
døden flommer ut av øyet,
men det er ikke tårene som gjenskaper verden.
En slakter grer håret,
en slakter henger opp en okseskrott,
en kalv derimot står helt stille
og slikker månens buk til det svir i tunga.

COME UNDONE

It's not death that will recreate the world,
death is accurate, death flows from the eye,
but it's not the tears that will recreate the world.
A butcher combs the hair,
A butcher hangs up a bull's carcass,
A calf on the other hand stands completely still
And licks the belly of the moon till its tongue burns.

SI È DISFATTO

Non sarà la morte a rifare il mondo—
accurata, fluisce dall'occhio, la morte,
ma non saran le lacrime a rifare il mondo.
Un macellaio si pettina i capelli, appende
la carcassa d'un toro; dall'altra parte,
un vitello—eccolo lì, immobile,
a leccare il ventre della luna
finché lingua brucia.

—from *A Sensitive Time*, 1993

MEN DET VAR INGEN DER

Og en dag er alt stille, sola står ikke opp
og så går den ned, det regner ikke og så øser det
over flyplassen, kafébordet
og Camus' amerikanske dagbøker.
Tida er stum og likegyldig,
den blå himmelen bare ugyldig.
Men så en dag er alt stille og sola synker uavbrutt.
Jeg går over rullebanen, jeg snur meg
og så snur jeg meg aldri mer.

BUT THERE WAS NOBODY THERE

And one day everything is quiet,
the sun does not rise and then it sets,
it does not rain and then it pours
over the airport, the café table
and Camus' *American Journal*.
Time is silent and indifferent,
the blue sky is simply invalid.
But one day everything is quiet
and the sun sets uninterrupted.
I walk across the runway, I turn round
and then I never turn round again.

MA LÀ NON C'ERA NESSUNO

E tutto è quiete, un giorno —
il sole non sorge poi tramonta,
e non piove poi diluvia
sull'aeroporto, sul tavolino del caffè,
sul *Diario americano* di Camus.
Tempo taciturno, indifferente,
e cielo blu semplicemente infermo.
Ma un giorno quieta ogni cosa,
e senza fine il tramontar del sole.
Vado attraverso la pista, giro
e mai più non giro.

— from *The Motor Milky Way*, 1994

JEG SAVNER DET

Vi går inn i en mørkere tid,
ensomheten slår ut allerede i svangerskapet,
legger seg i hvert jævla atom
og en hvilken som helst gnager overlever oss glatt.
Skjorta henger under månen, en veps summerer
og natta trenger dypere.
Men hvorfor er vi redde:
fabrikken står opplyst mellom trestammene;
vakker og sånn vi husker den,
og kjærligheten; det virkelige arbeidet,
venter i hjertet.

I MISS IT

We are entering a darker era,
loneliness breaks out in the womb,
settles in every single bloody atom
and any old rodent will easily outlive us.
A shirt hangs underneath the moon,
a wasp takes stock, and the night
penetrates deeper. But why are we
afraid? The factory stands there
lit up between the tree trunks;
beautiful the way we remember it,
and love; the real work,
is waiting in the heart.

MI MANCA

Stiamo entrando in un'epoca più oscura,
solitudine irrompe già nel grembo,
s'insedia in ogni maledetto atomo,
e per qualunque vecchio roditore
sopravviverci non sarà difficile.
Una camicia appesa sotto la luna,
una vespa che fa provviste, e la notte
penetra più a fondo. Perché temere?
Laggiù, le luci della fabbrica
tra gli alberi; bello, il modo
in cui amorosamente ce ne ricordiamo.
La vera opera è in attesa nel cuore.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

LØSRIV

Vi åpner natta, vi eter og etterlater
og ingenting er endelig.
Vi går rett hjem og forsvinner
mellom alt vi glemmer å ta imot.
Vi tror litt mindre enn sola
og litt mer enn en fyrstikk.
Vi tenker at frelse er noe herk
som henger igjen i kroppen,
sånn stillheten gjør.

BREAK LOOSE

We open up the night, we eat
and leave, and nothing is final.
We walk straight home and disappear
among everything we forget to receive.
We believe a little less than the sun
and a little more than a pinhead.
We think that salvation is a bother
which hangs about in the body,
like silence does.

SENZA FRENI

S'inaugura la notte, si mangia
e ci si lascia — niente di decisivo.
Si va dritti a casa, e si scompare
fra tutto ciò che trascuriamo di accogliere.
Noi crediamo a qualcosa
che è un po' meno del sole
e poco più della capocchia d'uno spillo.
Pensiamo alla salvezza
come a un fastidio
che — come fa il silenzio —
nel corpo ancora assilla.

— from *The Motor Milky Way*, 1994

ET KNE

Jeg åpner døra mot sollyset,
hva skal jeg med den store poesien.
Jeg er tretten år og står på et gatehjørne,
sot i ansiktet, en død bikkje i armene.
Etter mange år forstår jeg betydningen
(jeg sitter på en trapp
og pannen er svart og opplyst):
hvem sier fellet er større enn hånda
når den rykker løs gresstuster
og gravlegger en bikkje,
hvem sier evigheten forstår mer
enn fingeren som stryker et kne,
knipser vekk et sandkorn
eller plukker løs sårskorpen
og setter blodet fri.

A KNEE

I open the door on sunlight,
what use is great poetry to me.
I am thirteen and standing on a street corner,
Soot on my face, a dead dog in my arms.
Many years pass before I grasp
the meaning (I am sitting on a stair,
and my forehead is black yet enlightened):
Who says mountains are larger
than the hand when it pulls up
tufts of grass and buries a dog,
who says eternity understands more
than the finger which rubs the knee,
flicking away a grain of sand
or picking the scab off
and letting the blood flow.

UN GINOCCHIO

Apro l'uscio al sole—grandemente
poesia, per me, far uso del sole.
Tredici anni, e me ne sto
all'angolo della via, viso fuligginoso
e un cane morto tra le braccia.
Quanto tempo
prima di capirne il senso

(siedo su un gradino,
la fronte illuminata eppure ombrosa).
Chi dice le montagne
più grandi della mano
che strappa ciuffi d'erba
e dà sepoltura a un cane,
chi dice che l'eternità comprende
più del dito che strofina il ginocchio,
scuote un granello di sabbia
o toglie una crosta
e lascia che il sangue scorra.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

GJØR DET VONDT

Han går gatelangs med trafikken
i ryggen og en rappa melkeflaske under armen.
Tolv år og det ensomme kruttet
har allerede forskansa seg i blodet.
Han finner et flak sølvpapir på en trapp
og det var bare det som mangla.
Det lysner bak fabrikkene; byen tror
den våkner, men det er bare tida
som ikke merker at den råtner.

DOES IT HURT?

He wanders around the streets
with the traffic behind him and a bottle
of milk he nabbed under is arm.
Twelve years-old and the lonely gunpowder
is already lodged in his blood.
He finds a scrap of silver paper
on a stair, and that was just the thing.
It grows light behind the factories;
the city believes it is waking up,
but it is only time that
does not notice it is rotting away.

FA MALE?

Vaga per le strade,
una bottiglia di latte sottobraccio,
lasciando indietro il traffico.
Dodici anni, e la triste polvere da sparo
gli è entrata già nel sangue.
Trova un frammento di carta argentata
su una scala, e questo è tutto.
Più luce tra le fabbriche—
ora la città crede di svegliarsi,
ma questo è solo il momento
in cui non si avvede di marcire.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

ENSOMHETSLØS

Det er minnene ikke blikket som gjennomlyser
horisonten når den krølles sammen eller gjentas.
Det er alltid sånn med høsten:
vinden har sine uttrykk, landskapet slår seg vrang
og likevel; mor børster av den lyseblå kåpa
og jeg tenker at jeg ikke lenger tenker
på døden, på det uanstendige i å være menneske:
at ingenting savner oss som vi.

LONELINESS

It is memories not one's glance
which shines through the horizon
when it is crumpled up or repeated.
It is always like that in autumn:
the wind has its expressions,
the landscape turns difficult,
and yet you brush down your coat
and I think that I no longer think
about death, about the indecency
of being human — that nothing
will miss us like we do.

SOLITUDINESS

Si tratta di ricordi, non d'uno sguardo
che fulgido percorra l'orizzonte
quando sgualcito o ripetuto.
È sempre come in quell'autunno:
il vento si esprime a modo suo,
arduo si fa il paesaggio, eppure
tu spazzoli il soprabito e io penso
che non continuerò a pensare
alla morte, all'indecenza di essere
umani — e che niente ci mancherà
come noi ci manchiamo.

— from *The Motor Milky Way*, 1994

USKYLDSSLUTT

Han vraker et sår, holder på varmen
og på alt som gløder
fra tidlig til seint i september.
Hun er en kortklipt guttejente uten sorger,
sitter og ser duene fylle horisonten
mens han triller klinkekuler inn i skumringen.
Hun er et pinglete nærvær,
et langbeint skrev og når tinga er OK:
en grein som skraper
mot kjønnet hans.

END OF INNOCENCE

He discards a scab, holding onto
the warmth and everything that glows
from early to late September.
She is a cropped haired tomboy
with no cares, sitting watching the pigeons
filling the horizon while he rolls marbles
into the dusk. She is a loose-limbed
presence, a long-legged crutch,
and when things are OK, a branch
which rubs against his prick.

FINE DELL'INNOCENZA

Lui toglie una crosta, trattenendo
il calore e tutto quel che avvampa
tra l'inizio e la fine di settembre.
Lei è un maschiaccio spensierato
con i capelli corti, seduto a guardare
i piccioni gremire l'orizzonte
mentre lui fa rotolare biglie nel crepuscolo.
Lei è una presenza dinocolata,
dalle gambe lunghe
e, quando le cose vanno bene,
un ramo che al suo cazzo si strofina.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

LETT FERD

To skritt bak deg far, havbruset er skifer og skum og stranda fornekter ikke ønsket om å være nær, om å sovne inntil ryggen din etter måltidet av brød og salami. Du legger deg ned mellom sandbankene med en arm over ansiktet og vi snakker om sylindre og motordeler, men stemmen din har tapt seg eller er det hørselen min. Du reiser deg og starter bilen, du kjører langs brenningene og jeg veit ikke om du drar eller nærmer deg. I det oppjagede høstlyset ligner du en emigrant på nåde eller slutten på et kort århundre.

TRAVELLING LIGHT

Two steps behind you, father, the roar of the sea is slate and foam and the beach does not disclaim a desire to get close, to sleep against your back after the snack of bread and spam. You lie down among the sand dunes with an arm over your face and we talk about cylinders and spare parts, but your voice has grown faint or is it my hearing. You get up and start the car, you drive along the breakers and I don't know if you are leaving or drawing closer. In the agitated autumn light you resemble an emigrant on sufferance or the end of a short century.

VIAGGIARE LEGGERI

Due passi dietro di te, padre, lo strepito del mare è ardesia e schiuma, e la spiaggia non scredita il desiderio di starti vicino, dormire contro la tua schiena dopo lo spuntino con pane e carne in scatola. Giaci tra le dune, un braccio sul viso, e parliamo di cilindri e ricambi, ma la tua voce si è indebolita, a meno che non si tratti del mio udito. Ti alzi, avvii l'automobile, guidi sfiorando le onde, e io non so se ti stai allontanando o avvicinando. Nella turbata luce d'autunno sembri un emigrante in pena, o la fine di un secolo breve.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

39°

Han er aleine, han kler på seg og hun gjør det samme. Hun sier hun ikke er den lille jenta hans, men han er ikke redd så lenge tida ikke virker, øyet virker og munnen er vakrere. Nede i gata starter november: bygningene på den andre sida skygger for dagslyset, trafikken virvler opp skum og søpla presses sammen i kontainerne. Men sett fra en annen kant av byen, minner hotellrommet om en kapsel mista i verdensrommet, en dypere søvn eller en stille og bleik tilintetgjørelse.

39 DEGREES

He is alone, he gets dressed and she does the same. She says she is not his little girl, but he is not afraid as long as time does not function, the eye functions and the mouth is more beautiful. Down in the street November starts up. The building across the street keep out the daylight, the traffic whirls up foam and the litter is pressed down in containers. But viewed from some other part of town the hotel room resembles a capsule lost in space, a deep sleep or a silent, bleak annihilation.

39 GRADI

È solo, si veste, e lei fa lo stesso. Lei dice non sono la tua bambina, ma lui non ha paura finché il tempo non funziona—l'occhio funziona, e la bocca è anche più bella. Giù nella strada, esordio di novembre. L'edificio oltre la via impedisce la luce, il traffico turbina schiuma, e la spazzatura è compressa nei container. Ma, se la guardi da un altro punto della città, quella stanza d'albergo somiglia a una capsula perduta nello spazio, a un sonno pesante, a uno squallido silenzioso annientamento.

—from *The Motor Milky Way*, 1994

DER FOR HENNE

Etter orgasmene, da vi stanser nede på fortauet og du stryker tre fingre over underleppa oppdager jeg en rift i det livet jeg aldri hadde. Soloppgangen når ikke fram til det vesentlige, søvnen og den unødige sjela befinner seg i en svalere sone og høstens glans; den bare er. Du forteller (fullstendig rolig) om poplene på en eng for lenge sida. Kommer du noengang tilbake, spør jeg, men du svarer ikke, kanskje fordi det alltid er et nesten i ordet aldri.

THERE FOR HER

After the orgasms, when we stop down on the pavement and you stroke three fingers over my lower lip and I discover a scratch in the life I never had. The sunrise does not reach in to the most essential, as sleep and the unrequired soul are situated in a cooler zone and in the brilliance of autumn; it just is. You talk (absolutely calmly) about the poplars in a meadow long ago. Will you ever come back, I ask, but you do not answer, perhaps because there always is an almost in the word never.

ESSER LÌ PER LEI

Dopo gli orgasmi, quando fermi sul pavimento – noi – e tu sfiori con tre dita il mio labbro inferiore, e io mi accorgo d'un graffio nella vita mai avuta. Aurora non giunge all'essenziale, poiché il sonno e la non necessaria anima sono in una regione più fredda e nel fulgore d'autunno – proprio così. Tu (molto calma) parli dei pioppi d'un tempo, in un prato. Farai mai ritorno? chiedo, e non rispondi, forse perché c'è sempre un quasi nel mai.

—from *Anticamera*, 1996

TO BILLETTER

Så er ennå en årstid tømt, en brun Citroën passerer lavt og vi står stille i to skygger. Avskjeden begynner i det lille rommet, men vi finner tilbake til et finere urverk, til fargene i regnet. På denne tida av året er Paris en stjerne utvida av mørket, et gjensyn med noe vi bare har sett i drømme. Vi sover knapt, vi snakker i søvne om det latterlige i å reise inne i alle reisene, alle hastighetene.

TWO TICKETS

And so another season is emptied, a brown Citroën passes low and we stand still in two shadows. The farewell starts in the tiny room, but we make it back to a finer mechanism, to the colours in the rain. At this time of year Paris is a star expanded by the dark, a visit by something we've only seen in our dreams. We hardly sleep, we talk in our sleep about the ridiculous in travelling inside all travels, all the speeds.

DUE BIGLIETTI

Così, svuotata un'altra stagione, una Citroën scura passa adagio, e noi immobili in distinte ombre. Nell'esigua stanza comincia l'addio, ma noi si fa ritorno a un miglior congegno, ai colori nella pioggia. In questo momento dell'anno, Parigi è una stella dilatata dal buio, la visitazione di qualcosa che si è visto solo in sogno. Dormiamo a stento, nel sonno parlando di come sia ridicolo viaggiare entro ogni viaggio, più o meno veloci.

— from *Anticamera*, 1996

NOE OK

Etter den lange reisa fra søvnen åpner du ut mot den lille balkongen og det tørre, hvite lyset gjør vondt: Det er refleksene fra glasset i drivhusene, deler av sola, noe i de atomiske strukturene. Du strekker deg, Avengers trøya er for liten og bak-hodet lyser. Jeg tenker at jeg vil være et tre, leve i flere hundre år; urørlig, absolutt urørlig.

SOMETHING OK

After the long journey from sleep you open out to the little balcony and the dry, white light hurts the eyes: it's the reflections in the glasshouses, parts of the sun, something in the atomic structures. You stretch out, the Avengers-shirt is too small, and the back of your head is shining. I think I would like to be a tree, live for hundreds of years—still, absolutely still.

QUALCOSA CHE VA BENE

Dopo quel lungo viaggio di ritorno dal sonno, apri al piccolo terrazzo e la bianca fredda luce offende gli occhi: sono riflessi negli edifici di vetro, frammenti di sole, è qualcosa nella struttura degli atomi. Ti stiracchi, la maglietta dei Vendicatori è troppo piccola, e luminosa la tua nuca. Penso che mi piacerebbe essere un albero, e vivere per secoli—immobile, del tutto immobile.

—from *Anticamera*, 1996

[UTEN TITTEL]

Utpå ettermiddagen synes tingene omkring oss å overstige sine proporsjoner: Noe rødt folder seg ut under en sky og ullgenseren i sanden trekker til seg taushet, en slepebåt passerer langsomt og verden er brått uten fonetiske oppheng. Tenkningens historie er kortere enn tanken og dette er en strand å fryse fast i.

[UNTITLED]

In the afternoon the things surrounding us seem to be blown out of proportions: something red is folding out under a cloud and the woollen sweater in the sand is absorbing silence, a tugboat passes slowly and the world is suddenly without phonetic hang-ups. The history of thought is shorter than the thought and this is a beach to freeze on to.

[SENZA TITOLO]

Pomeriggio, e sproporzionate si direbbero le cose che ci attorniano: si apre qualcosa di rosso sotto una nuvola e il maglione di lana s'imbeve di silenzio nella sabbia, un rimorchiatore passa lento e d'improvviso il mondo è senza sbornie fonetiche. La storia del pensiero è breve più del pensiero — e questa una spiaggia su cui gelare.

—from *After Forever*, 1997

[UTEN TITTEL]

Vi møttes bare 4 ganger og aldri annet enn tilfeldig, men da jeg så henne komme ut fra den engang ærverdige, nå forfalne kinovestibulen, hadde jeg allerede gitt henne et navn: Hun stanset rett foran meg (hvit kjole, uregelmessige åndedrag). Senere sa hun at hun ikke husket hendelsen, men jeg fortalte at jeg likte ansiktet hennes, at skyer minnet om det.

[UNTITLED]

We only met 4 times and always by coincidence, but when I saw you come out of the once stately, but now miserable looking cinema house, I had already given you a name: You stopped right in front of me (white dress, irregular breath). Later you said you didn't remember the incident (a chronology out of time's reach), but I told you I liked your face, that clouds reminded me of it.

[SENZA TITOLO]

Ci siamo incontrati solo 4 volte, e sempre per caso, ma quando ti vidi uscire da quel cinema – maestoso un tempo, adesso squallido – ti avevo già dato un nome: ti fermasti proprio innanzi a me (abito bianco, respiro ansimante). In seguito, dicesti di non ricordare la circostanza (una cronologia che sfugge al tempo), ma io dissi che il tuo viso mi piaceva, che le nuvole me lo rammentavano.

—from *After Forever*, 1997

English translation by AGNES SCOTT LANGELAND
Italian translation by NANNI CAGNONE